

घातः

घसः, पुं, (घसति भक्षयति अन्यकारम् । घस् + रक् ।) दिनम् । हिंसे चि । इति मेदिनी । रो३०॥
 (यथा, पञ्चदश्याम् । ६ । १२५ ।
 “रान्निघसौ सुप्रियोधायुक्नीलनमिसीलने ।
 तूष्णीभावेमनोराज्ये इव दृष्टिलयाविमौ ॥”)
 घा, स्त्री (हन् + ड; । हस्य घल्म् । टाप् च ।)
 काची । घातः । इति मेदिनी । घे । १ ॥
 घाटः, पुं (घटते सङ्गच्छते शिरोऽनेन देहे इत्यर्थः ।
 घट + करणे घन् ।) घाटा । इति शब्दरत्ना-
 वली ॥ (घाटा अस्यास्तीति । “अर्घा आदिभ्यो-
 ऽच् ।” ५ । २ । २७ । इत्यच् । घाटाविशष्टे,
 चि । इति व्युत्पत्तिलभ्योऽर्थः ।)
 घाटा, स्त्री, (घाटा विद्यतेऽस्मिन् इति घाटः ततः
 टाप् ।) ग्रीवापञ्चाङ्गागः । घाड इति भाषा ॥
 तत्पर्यायः । अवटुः २ क्काटिका ३ । इत्य-
 मरः ॥ शिरःपञ्चातुसन्धिः । इति राजनिर्घण्टः ॥
 घाटः ५ क्काटी ६ । इति शब्दरत्नावली ॥
 घाटिका ७ । इति शब्दचन्द्रिका ॥
 (“दोषास्तु दुष्टास्तय एवमन्यां
 संपीष घाटो मुरुजां सुतीव्राम् ॥”
 इत्युत्तरतन्त्रे पञ्चविंशेऽध्याये सुश्रुतेनोक्तम् ॥)
 घाटिका, स्त्री, (घाटा + स्त्री कन् । टाप् अत
 इत्यच् ।) घाटा । इति शब्दचन्द्रिका ॥ (यथा,
 पञ्चतन्त्रे गङ्गदत्तपञ्चकण्ठे । ४ । २५ । “अथ
 कूपमासादारघट्टघाटिकामार्गेण सर्पस्तेनात्मना
 खालयं नीतः ॥”)
 घाण्टिकः, पुं, (घण्टया चरतीति । चरतीति ठक् ।)
 यो बहुभिर्मिलित्वा स्तुतिं पठति सः । यो
 देवताद्यये घण्टाघातेन शंसति स आचरणः ।
 इति स्वामी । इति सारसुन्दरी ॥ (यदुक्तम् ।
 “राज्ञः प्रबोधसमये घण्टाश्रित्यास्तु घाण्टिकाः ॥”)
 तत्पर्यायः । घाटिकः २ । इति भरतः ॥
 चाक्रिकः ३ । इत्यमरः । २ । ८ । ६७ ॥ अथच ।
 “मिलिता बहुवो ये तु भवेयुः स्तुतिकारकाः ।
 चाक्रिकास्ते निगदिताश्चक्रिका अपि कुत्रचित् ॥
 घण्टावाद्यस्तावका ये घाण्टिका घण्टिकाश्च ते ॥”
 इति शब्दरत्नावली ॥
 घुस्तुरङ्गः । इति हारावली । १०७ ॥
 घातः, पुं, (हन् + करणभावाद् घन् । “हनस्ती-
 षचिस्त्वोः ।” ७ । ३ । ३२ । इति हन्तेस्त्व-
 कारोऽन्तादेशः । “हो हन्तेर्निर्गन्धुः ।” ७ । ३ ।
 ५४ । इति कुल्लव ।) काष्ठः । प्रहारः ।
 इति मेदिनी । ते । १७ ॥ (यथा, गोः रामा-
 यणे । ६ । ६८ । २४ ।
 “सुदिभिः पार्थिवघातेष्व बाहुघातेष्व शोभने ।
 घोरैर्जातुप्रहारेष्व नयनाचनपीडनैः ॥”)
 अङ्गुलीयम् । यथा । “समन्निघातश्च घनः
 प्रदिष्टः ॥” इति लीलावती । (वधः । यथा-
 पञ्चतन्त्रे । १ । ३१२ ।
 “यद्ये शुभमपि प्राप्तं विश्वस्तमकुतोभयम् ।
 यो हन्यात् तस्य पापं स्वाकृतत्राणघात-
 जम् ॥”

घासः

घुण्डनम् । यथा, मनुः । ६ । २७४ ।
 “ग्रामघाते हिताभङ्गे पथि मोषाभिदर्शने ॥”
 “ग्रामघाते ग्रामलुण्डने तस्करादिभिः ।” इति
 कुल्लवम् । ॥ द्रव्याद्युत्खातः हानिर्वा । यथा,
 याज्ञवल्क्ये । २ । १६२ ।
 “माघानद्यै तु महिषी ग्रस्यघातस्य कारिणी ॥”
 भङ्गः । उच्छेदादिर्वा । यथा, पञ्चतन्त्रे । १ ।
 सङ्गीवककथायाम् । “घोवाच भो शेषभागे
 अयुक्तं मया पापेन कृतं सङ्गीवकं आपादयता
 यस्माद् विश्वासघातादन्यत्रापि पापतरम् ॥”)
 घातकः, चि, (हन्तीति । हन् + क्तुल् । णिति-
 तान्तादेशे कुल्लम् ।) हननकर्ता । यथा,—
 “गौरीमाधवयोर्भर्ता राधिका शिवसन्निधौ ।
 इन्दुः कुसुदहन्ता च सूर्यः कमलघातकः ॥”
 इति विदग्धमुखमण्डनम् ॥
 (तथा च मनुः । ५ । ५१ ।
 “संस्कर्ता चोपहर्ता च खादकश्चेतिघातकाः ॥”)
 घातनं, स्त्री, (हन् + णिच् + भावे लुट् ।) हन-
 नम् । वधः । यज्ञार्थपशुवधः । इति शब्दरत्ना-
 वली ॥ (यथा, महाभारते । २ । ४४ । ४० ।
 “पशुवद्घातनं वा मे दहनं वा कटागिना ॥”)
 घातनः, चि, (हन्ति मारयतीति । हन् + कर्त्तरि
 लुट् । स्वार्थे णिच् ।) वधकर्ता । इति सिद्धान्त-
 कौमुद्यामुणादित्तिः ॥ (कैश्चित् एतस्य प्रामा-
 दिकत्वमुक्तम् । “हन्तेर्धुन्नादान्तयोर्धत्वतले ।”
 ५ । ४२ । इत्यादिश्च हन्तेर्धुनिहते आदान्त-
 योर्धत्वतले घतनः । इत्युक्तत्वात् । अतः सुधीभि-
 चिन्त्यम् ।)
 घातिः, पुं, (हन् + इण् ।) पक्षिवन्धनम् । इत्यु-
 णादिकोषः ॥ प्रहरणम् । इति संचिप्रसारे
 उणादित्तिः ॥
 घातिपक्षी, [न] पुं, (घातिः घातकः पक्षीति कर्म-
 धारयः ।) श्येनपक्षी । इति हारावली । ८६ ॥
 घातुकः, चि, (हन्तीति । हन् + “लघपतपदस्या-
 भूठपहनकमगमप्रभ्य उक्त् ।” ३ । २ । १५४ ।
 इति उक्त् ।) हिंसः । क्रूरः । इत्यमरः । ३ ।
 १ । ४७ ॥ (यथा, अथर्ववेदे । १२ । ४ । ७ ।
 “ततः किशोरा न्नियन्ते वत्साश्च घातुकोऽकः ॥”)
 घातं, चि, (हन्यतेऽसौ हन्तुमर्हो य इत्यर्थः ।
 हन् + ग्यत् ।) हननयोग्यम् । इति याकर-
 णम् ॥ (यथा, पञ्चतन्त्रे । ३ । २२८ । “ततो
 मम सुखघात्याः सञ्जाताः ॥”) [हेमचन्द्रः ॥
 घारः, पुं, (घृ सेचने + घन् ।) सेचनम् । इति
 घातिकाः, पुं, (घृतेन निर्वृतः । इति टण् ।)
 घृतपूरः । इति हेमचन्द्रः ॥ (घृतसंयुक्ते चि ।
 यथा, पञ्चतन्त्रे । ५ । ३५ ॥ “अन्यस्य घातिका-
 भोजनं दत्तम् ॥”)
 घासः, पुं, (घस्यतेऽसौ पशुभिरित्यर्थः । घस् +
 कर्मेणि घन् ।) गवाददनीयदृष्टविशेषः ।
 तत्पर्यायः । यवसम् २ । इत्यमरः । २ । ५ । १६७ ॥
 यवसः ३ जवसः ४ । इति भरतः ॥ यवावम् ५ ।
 इति शब्दरत्नावली ॥ (यथा, पञ्चतन्त्रे । ४ । ५३ ।

घुगण

घासिः, पुं, (घसति भक्षयति हयमिति । घस् +
 “जनिवसिभ्यामिङ् ।” उणां । ४ । १३० इति
 इण् ।) अघिः । इति त्रिकाण्डशेषः ॥ (यथा,
 ऋग्वेदे । १ । १६२ । १४ । [देवेभ्यस्तु ॥”)
 “यच्च मपौ यच्च घासिं जघास सञ्जा ताते अपि
 घिण, इ ड गृह्ये । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भां-
 आत्म-सकं-सेट् ।) इ, घिस्मृते । ड, घिस्मृते ।
 जेघिस्मृते । इति दुर्गादासः ॥
 घु, ड ध्नौ । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भां-आत्म-
 अकं-अणिट् ।) ड, घवते । इति दुर्गादासः ॥
 घुः, पुं, (घुङ् ध्नौ + भावे बाहुलकात् डुः ।)
 ध्वनिः । इति जटाधरः ॥
 घुट, ड ल् परिवर्त्ते । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भां-
 आत्म-अकं-सेट् ।) परिवर्त्तो गतवतेः प्रत्या-
 गमनं विनिमयो वा । ड, घोटते नदी । ल, अघु-
 टत् । इति दुर्गादासः ॥ (यथा, कविरहस्ये १४६ ।
 “यस्य आघोटते दण्डो नाहतार्थः कुतश्चन ॥”)
 घुट, शि प्रतिहतौ । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (तुदां-
 परं-सकं-सेट् ।) शि, घुटति अघुटीत् श्रुत्
 मूरः । कुघोट । इति दुर्गादासः ॥
 घुटः, पुं, (घुट् प्रतिहतौ + संज्ञायां अच् ।) चरण-
 यन्त्रिः । इति हेमचन्द्रः ॥ [कोषः ॥
 घुटिः, स्त्री, (घुट + इन् ।) गुल्फः । इति हिरूप-
 घुटिकाः, पुं, (घुट् + टन् ।) गुल्फः । इति हेम-
 चन्द्रः ॥ [मरः । २ । ६ । ७२ ॥
 घुटिका, स्त्री, (घुटिका + टाप् ।) गुल्फः । इत्य-
 घुटी, स्त्री, (घुट् + इन् । “कदिकारान्तादत्तिनः ।”
 इति डीष् ।) गुल्फः । इति हिरूपकोषः ॥
 घुङ्, शि व्याघाते । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (तुदां-
 परं-सकं-सेट् ।) शि, घुङ्ति अघुङ्गीत् । इति
 दुर्गादासः ॥
 घुण, ड भ्रमणे । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भां-आत्म-
 सकं-सेट् ।) ड, घोणते । इति दुर्गादासः ॥
 घुण, इ ड गृह्ये । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भां-
 आत्म-सकं-सेट् ।) इ, घुस्मृते । ड, घुस्मृते
 जोघुस्मृते । इति दुर्गादासः ॥
 घुण, श्र भ्रमणे । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (तुदां-परं-
 अकं-सेट् ।) श्र, घुणति घोणित । इति दुर्गादासः ॥
 घुणाः, पुं, (घुणति काष्ठं भक्षयन् काष्ठाम्भनरेभ्य-
 तीति । घुण भ्रमणे + “इगुपधञाप्रौकिरः कः ।”
 ३ । १ । १३५ । इति कः ।) काष्ठकर्मिः । (यथा,
 सुश्रुते सूत्रस्थाने । ६ अध्याये । “घुणोपहत-
 काष्ठवेणुनलनलौशुष्कालाशुमुखेभ्यश्च ॥”)
 तत्पर्यायः । काष्ठवेधकः २ । इति लिङ्गादि-
 संयङ्घटीकायां भरतः ॥ काष्ठलेखकः ३ । इति
 भूरिप्रयोगः ॥
 घुणवज्रभा, स्त्री, (घुणः वज्रभो यस्याः । घुणस्य
 वज्रभा वा ।) अतिविषा । इति भावप्रकाशः ॥
 (यवहारोऽस्या यत्र तद्वया, —
 “कुटजत्वकफलं तार्क्ष्यं मात्सिकं घुणवज्रभाम् ।
 पित्तैकलुक्तोयेन —”
 इति वाभटे चिकित्सास्थाने २८ मेऽध्याये ॥)